

2017 Kamperen in Zoutkamp

Een verhaal van een groentje bij de K.V. de Trekvogels.

Het begon allemaal driekwart jaar geleden toen deze jonge Mug begon met kanoën bij de Trekvogels. Een goede ontvangst op de open dag van de Trekvogels kreeg al snel een vervolg met verschillende dinsdagavonden kanoën op de wateren rond en in de nieuwe stad waar ik ben gaan wonen. Na een zomerse maand september ging de uitdaging weer een stap verder. In de winter kan men bij de Trekvogels gewoon door blijven kanoën ook al daalt de temperatuur onder het vriespunt. Wel goed om bij deze twee uur durende tochten te zorgen voor warme kleding en een wetsuit. En in het donker door Haarlem en omgeving te varen, soms door een dun ijslaagje, is een bijzondere ervaring.

Maar na verschillende twee durende tochten op de dinsdagavonden werd het tijd voor een nieuwe ervaring. Mijn eerste ervaring met een kampeerweekende van de Trekvogels vond plaats in het Groningse Zoutkamp. Als Trekvogelgroentje uit Friesland voelde dit aan als een thuiswedstrijd. De camping lag maar op 100 meter van de Friese grens en dat geeft toch een vertrouwd gevoel. Het weekeinde begon allemaal met een zonnige en warme Hemelvaartsmiddag waar de K2mix op het programma stond. Bij deze wedstrijd waren al enkele Trekvogeltjes actief bij het controleren van de juiste route en het tegenhouden van het verkeer bij de overdraagplaats. Maar na de prijsuitreiking werden er nog meer Trekvogeltjes erg actief, want het weekeinde stond op punt te beginnen met het opladen van kano's op de trailer. Het grootste deel van de deelnemers had al besloten om donderdagavond naar Zoutkamp af te reizen om zo vrijdagmorgen al de eerste tocht te maken. Ik zelf wilde donderdagavond nog even met de familie tijd doorbrengen en besloot om vrijdag af te reizen.

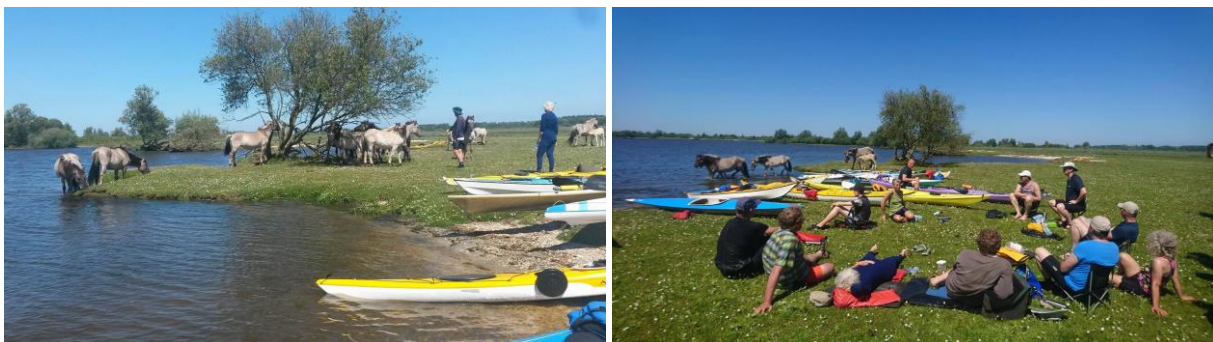
En jawel op vrijdagmiddag werd de verrassing alleen maar groter. Ik was er al een beetje over aan het nadenken hoe een groep van 20 Trekvogeltjes hun maaltijd gingen bereiden. Op zaterdag bij mooi weer stond er een barbecue op het programma, maar er was ook nog een vrijdagavond. Maar gelukkig heeft de KVT ook nog Roestvrijstalen René. Ik was vrijdagmorgen met René meegereden in een auto vol houtblokken en nog veel meer waar ik niet van wist wat het was. In de morgen had René mij al verrast door eerder dan gedacht bij mij thuis aan te bellen. Ik was nog aan het douchen maar gelukkig kon mijn vriendin Tatjana zorgen voor een goed kop koffie. Tijdens het ontbijt kwam René al met het verhaal van een roestvrijstalen vergiet die dienst doet als vuurpot. Een afbeelding van een roestvrijstalen vuurpot voorop de Canadese kano van René hielp meteen al om een beeld te krijgen en Tatjana vond het meteen een goed moment om zo'n vuurpot bij René te bestellen. Maar op vrijdagmiddag werd duidelijk dat onze Roestvrijstalen René nog veel meer in petto had. Bij het uitladen en het opbouwen van de

kampplaats werd al duidelijk dat er meer in de auto zat dan men zich kan voorstellen. Na een driepoot met rooster voor boven de vuurpot kwam ook nog een afdektent met windscherm, roestvrijstalen potten en pannen in alle maten. Opscheplepels, tangen, messen, een grote ketel, kleine kommen grote kommen, noem het maar. Roestvrijstalen René heeft ze. Toen Michiel ook nog met een gigantische paella pan uit de kamper kwam, was het al snel duidelijk dat eten koken op vrijdag ook geen probleem was. Op het menu kwam een curry met rijst voor 20 personen.

Om nog diep in te gaan op de barbecue heeft na dit geweld geen zin. Alhoewel het gebraden vlees uit de olieton was formidabel. Met als kroon op al het werk nog een toetje van zalm met tomaatjes en room. Eenvoudig weg; Geweldig en Smullen maar dus.

Natuurlijk was het weekeinde niet alleen maar een culinaire uitje. Er moest ook gewerkt worden. Nadat er vrijdag al 30 km op het Reitdiep was gevaren, werd zaterdag ook het Lauwersmeer met een bezoek vereerd. Met een stevige wind en daarbij horende golven werd het een mooie tocht. Ik zelf heb het varen op golven als zeer leuk ervaren. Proberen met de golf mee te gaan of op het juiste punt de golven in te gaan maakte het voor en tegen de wind in kanoen als een uitdaging. En natuurlijk een straal blauwe hemel met een zon die alles nog mooier inkleurt, zorgde ook nog voor een extra mooie beleving van deze dag. En inspanning geeft een hongergevoel dus de picknick tussen de "wilde paarden" en de barbecue in de avond geeft dat deze dag een beleving is geworden.

Om het allemaal nog mooier te maken. Op zondag scheen de zon net zo uitbundig als de andere drie dagen. Dus voor het afreizen terug naar Haarlem eerst afbreken en dan nog even van de kano genieten. Omdat het warm genoeg was werd onder leiding van Paul geoefend met omgaan, bochten maken, betere techniek, remmen en nog veel meer. Het kopje onder gaan was een bijzondere ervaring voor een groentje. Ik kan nu echter

zeggen; ik ben niet langer een groentje meer. Na vier keer omgaan en geleerd te hebben dat het spatzeiltje eenvoudig los gaat, is het gevoel voor de boot een stuk beter. De meest belangrijkste les is toch wel het besef dat de lus aan de buitenzijde moet zitten om te voorkomen dat het goed fout kan gaan.

Mijn dank aan alle Trekvogels is dan ook zeer groot voor het ontgroenen van deze jonge Mug en het meemaken van deze geweldige ervaring. Volgende keer weer.

Piet Johan Radsma

Zoutkamp 2017

Een verhaal van een veteraan bij de K.V. de Trekvogels.

Hoewel ik eerst dacht dat ik zoveel spullen bij me had dat ik waarschijnlijk met niemand mee zou kunnen rijden, bleek het in de grote auto van Steven enorm mee te vallen. Maar ja, ik heb dan ook het bijna kleinste autootje wat er is, en het kleinste tentje en de kleinste kano.

Enfin, na een geweldig leuke dag met de K2 mix kampioenschappen vertrokken we om tegen zessen richting Zoutkamp. Het was een flink eind rijden en pas na achten arriveerden we op camping Rousant. Daar eerst maar eens de tentjes opzetten. Gelukkig zijn de avonden lang en licht en was de temperatuur het hele weekend zomers te noemen.

We kregen een prachtig grasveldje vlak bij de "vuurtoren" en de steigers. Daarna merkten we dat we toch echt wel honger hadden. Aan de overkant van het Reitdiep lokte Zoutkamp met gekleurde huizen, koraalrood, okergeel en zwart en zo dichtbij, dat was te lopen. Maar ja, het was inmiddels tegen half tien en de ene na de andere tent was dicht. Toen we afgezakt waren naar: "dan maar patat" was die ook dicht! Toch vonden we toen als een wonder een pizzeria die eigenlijk ook bijna dicht ging, maar voor ons een uitzondering maakte, wat we enorm waardeerden! Heerlijke biertje, wijn en pizza's waarna we voldaan "huiswaarts" keerden.

De nachten in de tent zijn te omschrijven als klein, hard en laag, maar toch heerlijk geslapen

De volgende ochtend arriveerde Henk Z. Al om negen uur, die was echt vroeg vertrokken! Zo kon hij nog meevaren met de 35 km. Tocht door de polders. Lange mouwen, pet op, want de zo'n was heet en af en toe je pet door het water halen en nat opzetten was heerlijk.

Pascal was af en toe aan het "toveren", haalde zijn peddel naar zijn mond en zei zoiets als proto, proto, foto. Toen ik vroeg wat hij toch aan het doen was legde hij uit dat hij op die manier foto's maakte met een camera op zijn voordek! Voor mijn generatie is zoiets bijna toveren. Het laatste stuk over het Reitdiep vond ik zwaar, de wind was aangewakkerd en we hadden hem tegen.

Zelfs toen we de gekleurde huisjes van Zoutkamp in zicht kregen leken ze maar niet dichterbij te komen. Bij aankomst moest ik zowat uit mijn kano gehesen worden.

De rest van de groep was inmiddels ook aangekomen zodat we ongeveer met z'n twintigen waren. Daarna overleg over het eten, er werden enorme hoeveelheden boodschappen gedaan door Vera, Pit-Johan, Frits en Henk F.

Verder hadden we de houtvuren van René en een enorme vuurton van Michiel, die zelfs ook nog heel veel hout hadden meegenomen. Mensen fantastisch allemaal, het hele weekend super gegeten, bier, wijn, zelfs waterflesjes voor onderweg kregen we mee!

De volgende dag was de wind behoorlijk aangewakkerd en werd het plan om het Wad op te gaan gedropt en gingen we het Lauwersmeer op.

Nou, dat was heftig genoeg, schuimkoppen op de

golven.! Na een moeizame tocht kwamen we op een eilandje waar een groep wilde paarden liep. Ze waren heel nieuwsgierig en kwamen steeds dichterbij zodat we ze goed konden bekijken.

Hierna ging een groepje diehards nog een stuk verder het Lauwersmeer op en de rest terug, wat zo mogelijk nog heftiger was. Ik had het toch wel benauwd in mijn eskaatje. Het was afzien tegen de wind in, Ellen zei halverwege " kunnen ze die wind niet uitzetten?"

En wie voer er voorop? Miro, de jongste van ons allemaal, gewoon niet bij te houden!

Weer werden er enorme hoeveelheden boodschappen gedaan, geweldig de mensen die dat deden, niet alleen het halen, maar ook het bedenken: wat heb je nodig voor twintig man?

We konden tot laat in de avond buiten zitten, het leek wel zomer.

De volgende ochtend, zondag, werd iedereen om zes uur wakker van pannengerammel: René was zijn keukenuitrusting aan het herschikken!

Bij navraag naar het waarom vond René dat we dan wel wakker zouden worden, maar dat we bij het zien dat het pas zes uur was, we ons nog heerlijk om konden draaien en het dus eigenlijk heel fijn was! Ja, ja.

Na het ontbijt het water op aan de andere kant van de landtong, ong. 20 meter lopen. Na wat groepsfoto's die Michiel maakte, splitste de groep in toer en oefeningen.

Ik koos voor toer, hoewel ik later ook de oefeningen wel had willen zien na alle verhalen. Maar nu heb ik de sjoelbak meegemaakt, ook leuk.

Een brug met allemaal ronde poortjes waar we net onderdoor konden, ong. Drie a vier meter lang. Maar middenin was een verlaging van een soort schuif waarmee ze hem af konden sluiten. Ik stootte mijn hoofd, mijn pet werd afgeschraapt en ik ging bijna om, maar net niet gelukkig.

Op een privé steigertje ons broodje gegeten, in het hele dorp geen koffietent!

En ja, dan na terugkomst, tentjes afbreken, inpakken, opladen en zat het er weer op. We hebben met een klein groepje nog wat gedronken en gegeten in Zoutkamp, een mooie afsluiting.

Ik vond het een geweldig weekend.

Iedereen die zoveel en hard heeft gewerkt om dit mogelijk te maken heel hartelijk bedankt!!

Nel Boerman

2017 Zoutkamp

Proza bij de K.V. de Trekvogels.

Vrijdag

Zoutkamp

Ze trokken alweer voor de derde keer

Noordwaarts, die Trekvogels, ze zeulde hun kanootjes met zich mee op het dak, maar ook achter zich aan op een aanhanger

Druppelde kwamen ze binnen op de camping "de Rousant" aan de andere kant van de sluizen van het Louersmeer, die nu gewoon openstaan om iedereen te laten passeren, het zoute water waar Zoutkamp eerst aan lag, is niet meer, het is zoet geworden, de getijden doen het ook niet meer.

Ik had het druk met mij zelf

Het roestarme metaal moest uitgesteld worden en gereedgemaakt voor ons dagelijkse gebruik, dit weekeinde, windschermen doekendaken op variabele palen opzetten, niet alleen tegen de mogelijke regen maar ook tegen de zon als ie te warm zou worden.

Mooi

De kampvuren staan klaar voor hun gebruik Bloemendaals hout is ruim aanwezig om de avonden met gezellig flikkerlicht op te laten lichten.

De kookvuren zijn ook gebruiksklaar om de maaltijden en water op te koken, met speciaal geïmporteerd Zweedse kratten hout waar Aluminium kanootjes ingekrat hebben gezeten, om de inwendige mens te versterken, want zonder die voedingsrijke brandstof doen die Trekvogels het minder goed naar verluid. Niet alles wordt verhit om te kunnen nuttigen, er zijn ook voedingsrijke koude vloeistoffen die door dorstige kelen vloeien om die niet uit te laten drogen.

Maar

Het gaat ons natuurlijk om het varen met onze kanootjes over het ruime sop, dat is waarom wij dit allemaal doen.

De avond was aangebroken

dit zo gezellige nestje waaromheen wij ons scharen om belerende zinnen en onzinnen te tot een hoger niveau te laten verrijzen.

Het fantasie verrijkende vocht werd met onze maten nuttigend naar binnen gegoten
Gezamenlijk hebben wij deze avond naar een verrijkend goed einde gebracht

Eventjes

Heel eventjes nauwelijks hoorbaar, het had niets om het lijf eigenlijk, klonk er heel heel lichtjes, heel eventjes, wat roestarm geklinkel.

In de ochtend vroegte was de wind anders gaan waaien, waardoor het windscherm 90-graden moest draaien om die vogeltjes te beschermen tegen die toch nog wel wat koude wind. Ik had nog geen Ebje om dit te laten gebeuren dus moest ik het zelf doen. Waarbij ik geheel toevallig en geheel tegen mijn principes in. Wat roestarm metaal heb moeten verzetten dit heeft wat geluitjes gemaakt, maar nauwelijks hoorbaar, Maar ja als je zo een mooie ontspannende avond achter de rug hebt en je bent eigenlijk al uitgeslapen, maar je hoofd weet het nog niet helemaal, ja re klingelde iets een beetje, iedereen liet zijn oogjes gesloten mijmerend mijmerde zij zo gewoon weer verder in zijn slaap.

Behalve ik, ik moest dat windscherm verplaatsen, ja dat moest nu eenmaal zo voelde ik dat.

Zo nu weet een ieder waarom er een heel klein beetje geklingel van roestarm staal heeft geklonken die ochtend.

Zaterdag

Nadat wij onze ochtend foerage genuttigd hadden, het onderweg voer ingescheept hadden, voeren wij het water op.

De nieuwe en ouden peddeltrekkers kwamen nog niet geheel aan hun trekken. De wind blies in hun rug zo voeren zij over het Louwerse water. Zo door de wind voortgestuwd kwamen we op een heus onbewoond eiland.

Dat kon je zien aan al die uitgeworpen verteerde natuurlijkheden van al die hier in het wild levende wild. Allerlei door hun uitgeworpen uitwerpsels maar ook gewoon dood gestorven gratenwild en door de zon uitgedroogd was zag je zomaar liggen.

Het werd niet netjes opgeruimd dat hoort hier niet , op dat onbewoonde eiland waar alle dieren die hier rond liepen overvlogen of langs zwommen. Hun eigen plek gevonden hadden.

Tijdens het nuttigen van onze broodje , eerder klaargemaakt op ons kamp kwam een kudde nieuwsgierige wilde paarden even kijken wat die vreemde vogels op hun terrein aan het doen waren

Wel grappig die paarden zo dichtbij, zonder hek er tussen , eigenlijk zaten wij op hun grondgebied in hun wei.

Wij waren hier de geluk zoekende vreemdelingen eigenlijk , grappig he. . Terug ging moeizamer een behoorlijke krachtige wind stuwde golven vervaarlijk op, langzaam peddelde we zwoegend tegen de wind in , aan de andere kant van de grens waar mensen mochten varen , de wind verhinderde onze gehoorzaamheid , we konden niet anders. Natuurlijk waren er spiedende ogen van de natuurbewakers die dit vaargedrag niet op prijs stelde , maar ja we konden niet anders door de elementen van de natuur gedwongen, weet je wel zo gaat dat soms , het is net als in het leven .

Maar terug op ons met roestarm staal bekleed overdekte dakbedoekt nestje, moesten we alweer snel handelen om het nodige voedsel te halen , gelukkig was alles besteld, alleen maar ophalen verwarmen en verorberen waarna alles weer schoon en gebruiksklaar voor de volgende ronde gezet kon worden

Hierna konden we onze lichamen genieten laten rusten , waardoor de geest weer aan zijn aandachttrekkende geneugte kon komen via de passerende aandachtskanalen van velerlei aard die over de zinnen des leven met vleugjes onzin er door om het evenwicht niet uit de hand te late lopen.

Onze bedjes fluisterde , kom maar hier, het is het hier vredig en rustig, hier kun je oogjes lekker dromerig laten slapen

Op de nacht ook van zijn rust te kunnen laten genieten

De dag brak zoals elke dag, gewoonte getrouw aan, er werd ontbeten lunchpakketjes klaar gemaakt er moest nog gevaren worden , want daarom waren wij uiteindelijk hier.

Maar eerst onze slaapgelegenheden opruimen. de kanobootje werden naar het water andere water gedragen, het water aan de andere kant van de camping

Er werd nog wat geschoten op onze groep door onze groepsfotograaf.

Wist je trouwens dat een fotograaf een edeling is , hij is een Graaf die foto's maakt , maar dit even tussen door als algemene info.

Die mooie plaatjes schoot voor later .

Er zou ook geoefend worden door de nog droog achter hun oren nieuwe vogeltjes

Die werden onderworpen aan hoe kom ik de boot uit met een om je kuip zittend ik laat het water er niet in zeiltje wel belangrijk voor de beginnende kanopeddelaar

Dus zij gingen oefenen met kantelen, kopje onder of net niet, waarna je iklathetwaterernietinzeiltje lostrekken moest om uit je boot te kunnen.

Of niet lostrekken zodat dat iklathetwaterernietinzeiltje zijn werkzaamheid kon laten zien om dan met een terug kantel techniek terug te kantelen verbaast aanschouw door hen die dit nog niet kunnen , kwestie van tijd overigens .

Ook zij hadden dit geleerd van hun voorgangers . dus ook zij hadden verbaast toegekeken en ge dacht , nou moe hoe doen ze dat nou weer

Oké over klaar genoten

We gingen niet allemaal gezamenlijk terug , is ook veel beter vanwege de verkeer spreiding veiliger ook voor al die terugvliegende Trekvogels

Thuisgekomen kanootje weer in zijn vakje en terug naar jouw eigen huiselijke nestje om daar dan nog even lekker nagenietend weg te dromen .

Maandag

Verkwikkend sta ik op

Het gewone leven was weer begonnen.

Rene van Es